

Sygn. akt III U 237/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 listopada 2018r. w Suwałkach

sprawy **P. F.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem P. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 2 lutego 2018 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje P. F. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 stycznia 2018r. do 30 listopada 2020r.

Sygn. akt III U 237/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 02.02.2018r. odmówił P. F. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Natomiast prawo do renty nie zostało przywrócone P. F., ponieważ komisja lekarska orzeczeniem z dnia 29.01.2018r. nie uznała go za niezdolnego do pracy.

W lapidarnym odwołaniu od tej decyzji P. F. domagał się przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji. Dodatkowo wskazał, że P. F. pobierał rentę z tytułu okresowej częściowej niezdolności do pracy do dnia 31.12.2017r.

Na skutek jego wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 04.12.2017r. przeprowadzono jego badanie przez lekarza orzecznika, który orzeczeniem z dnia 03.01.2018r. nie uznał go za niezdolnego do pracy. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia. W wyniku sprzeciwu P. F. komisja lekarska orzeczeniem z dnia 29.01.2018r. również nie uznała go za niezdolnego do pracy.

W związku z powyższym organ rentowy zaskarżoną decyzją na podstawie art. 57, art. 102 oraz art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odmówił prawa do renty z powodu braku całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy.

Zgodnie natomiast z art. 57 ust. 1 ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała* w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 m-cy od ustania tych okresów.

W oparciu o art. 107 ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Dodatkowo w myśl art. 12 ust. 1-3, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Stosownie do art. 61 ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie należało uznać za uzasadnione.

Odwołujący się jest bowiem nadal częściowo, okresowo niezdolny do pracy. Tak mianowicie wynika z dwóch opinii biegłych sądowych lekarzy, które Sąd uzyskał w toku niniejszego postępowania.

Pierwszą opinię sporządzili biegli lekarze sądowi z zakresu laryngologii – E. L. i chorób wewnętrznych – dr n. med. Z. H.. Biegli lekarze sądowi po przebadaniu odwołującego się i przeanalizowaniu dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie rozpoznali u niego: zaburzenia odporności w przebiegu nabytego niedoboru immunoglobulin, przewlekłą białaczkę limfocytową (stan po chemioterapii zakończonej w 2009r.), przebyte w marcu 2018r. ostre ropne zapalenie prawej zatoki szczękowej oraz zapalenie trąbki słuchowej lewej. Zaopiniowali, iż stwierdzone schorzenia, ich przebieg i stopień zaawansowania powodują u odwołującego się dalszą częściową niezdolność do pracy do grudnia 2019r. Biegli wskazali, iż w 2014r. odwołujący się został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do grudnia 2017r., ale stopień zaburzeń odporności nie był wówczas nasilony i występowały u niego częste nieżyty górnych dróg oddechowych. W 2016r. wystąpił u odwołującego się znaczący niedobór gammaglobuliny, który spowodował nasilenie infekcji przebiegających w sposób nasilony. P. F. otrzymywał Sandoglobulinę, która była skutecznym sposobem terapii, ale leczenie było kosztowne i dlatego nastąpiła przerwa w stosowaniu powyższego leczenia. W lutym 2018r. obserwowano u odwołującego się znaczną hypogammaglobulinemię. W marcu 2018r. odwołujący się był hospitalizowany z powodu

ostrego ropnego zapalenia zatoki szczękowej oraz trąbki słuchowej. Był leczony antybiotykami ogólnie i miejscowo, ale nie otrzymał Sandoglobuliny. W trakcie badania odwołujący się zgłaszał ponowne objawy nawrotowej infekcji.

W wyniku zastrzeżeń organu rentowego do powyższej opinii i wniosku o powołanie biegłych z zakresu hematologii i medycyny pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o tych specjalnościach. Biegli lekarze sądowi z zakresu hematologii – dr. n. med. M. W. i z zakresu medycyny pracy - dr n. med. M. M. po przeprowadzeniu badania odwołującego się i przeanalizowaniu dokumentacji medycznej rozpoznali u niego: przewlekłą białaczkę limfocytową - chłoniaka limfocytowego (10.2008r.), immunochemioterapia (05.12.2009r.), nabyty niedobór odporności (IgG), suplementację immunoglobuliną i nawracające infekcje górnych dróg oddechowych (zapalenie płuc 03.2018r.). Zaopiniowali, iż stwierdzone schorzenia, ich przebieg i stopień zaawansowania powodują u odwołującego się dalszą okresową częściową niezdolność do pracy od 01.12.2017r. do 30.11.2020r. Biegli wskazali, iż stopień aktualnego zaawansowania choroby hematologicznej powoduje u odwołującego się przeciwwskazania do pracy fizycznej oraz przebywania w dużych skupiskach ludzkich. Odwołujący się jest chory na przewlekłą białaczkę limfocytową i nieuleczalną chorobę nowotworową. Rozpoznanie zostało ustalone na podstawie badania histopatologicznego węzła chłonnego w październiku 2008r. W maju 2009r. z powodu progresji, rozpoczęto immunochemioterapię. Od maja do grudnia 2009r. odwołujący się otrzymał 8 cykli immunochemioterapii. Odwołujący się pozostaje pod opieką Poradni Onkologicznej. W trakcie badania przez biegłych odwołujący się przedstawił kartę informacyjną z hospitalizacji od dnia 21.03.2018 do dnia 28.03.2018r. w Oddziale Chorób Wewnętrznych z Pododdziałem Onkologii Klinicznej w E., gdzie był leczony z powodu zapalenia płuc. Biegli wskazali na wyniki badań dodatkowych w karcie informacyjnej, z których wynika, że nadal utrzymuje się hipogammaglobulinemia- stężenie IgG -3,02 g/l przy dolnym zakresie normy 7,0g/l. Z tego powodu odwołujący się otrzymał suplementację immunoglobulin. Biegli wskazali, iż młody wiek odwołującego się w momencie rozpoznania, podwyższony poziom LDH, wysoka aktywność proliferacyjna są złym czynnikiem rokowniczymi, co do przebiegu choroby hematologicznej. Z powodu zaburzeń odporności, wynikających z samej choroby limfoproliferacyjnej, jaką stanowi przewlekła białaczka limfocytowa oraz z otrzymanego leczenia cytostatycznego, u odwołującego się rozpoznano zespół niedoboru odporności. Ponadto odwołujący się ma nawracające infekcje górnych dróg oddechowych. Stwierdzano u niego bardzo niski poziom immunoglobulin typu IgG, co jest wskazaniem do systematycznej suplementacji immunoglobulin. Biegli wskazali, iż odwołujący się powinien unikać skupisk ludzkich jako źródeł infekcji. Jego stan hematologiczny nie uległ poprawie od daty poprzedniego badania orzeczniczego z dnia 17.12.2014r., na podstawie którego stwierdzono u niego częściową niezdolność do pracy na okres 3 lat.

Organ rentowy ponownie zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłych domagając się powołania kolejnego zespołu biegłych lekarzy sądowych z udziałem biegłego lekarza sądowego z krasu hematologii. Sąd pominął ten wniosek organu rentowego uznając, iż przedmiot sporu został wyjaśniony w wystarczającym stopniu i nie ma potrzeby zasięgnięcia opinii kolejnych biegłych.

Sąd tymczasem podzielił opinię biegłych sądowych, gdyż została sporządzona przez lekarzy o specjalności w leczeniu chorób, na które cierpi odwołujący się i jest jednoznaczna w swojej wymowie. Jak zaś wypowiedział się Sąd Najwyższy choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06, w sprawie o świadczenie rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej, koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 i z 24.02.2010r. II UK 191/09. Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Biegli wydający opinie w sprawie uwzględnili aktualny natomiast stan zdrowia odwołującego się i przekonywująco wywiedli, iż stopień naruszenia sprawności jego organizmu uzasadnia dalsze orzeczenie okresowej częściowej niezdolności do pracy. Opinie sporządzone przez biegłych o specjalności odpowiednich do rozpoznanych u odwołującego się schorzeń, nie zawierają braków i zostały sporządzone rzetelnie, ze znajomością rozpatrywanych

kwestii. Biegli różnili się jedynie, co do daty, do której ich zdaniem występować będzie częściowa niezdolność do pracy. Z racji na rokowania, stopień zaawansowania i przebieg schorzeń, na które cierpi odwołujący się, Sąd przychylił się do stanowiska biegłych z zakresu hematologii i medycyny pracy, opiniujących jako drudzy w sprawie i przyznał prawo do renty na okres do 30.11.2020r, ponieważ jako drugi zespół w składzie ze specjalistą hematologiem, mógł bardziej wniknąć w materię stanu zdrowia odwołującego się. Orzekł przy tym po upływie prawie 4 miesięcy od pierwszego zespołu i więcej już wiedział na przyszość o stanie zdrowia odwołującego się.

W obliczu jednoznacznych opinii biegłych Sąd nie widział potrzeby uzupełniania postępowania dowodowego i przeprowadzania kolejnego dowodu z opinii biegłych, gdyż wszystkie istotne w sprawie okoliczności zostały w należyty sposób wyjaśnione. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.02.2003r., sygn. V CKN 1622/00, LEX 141384, Sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się też w wyrokach z dnia 16.09.2009r., sygn. I UK 102/09, LEX 537027 i z dnia 15.02.1974r., sygn. II CR 817/73, LEX 7404. Z tych względów wniosek organu rentowego, jako bezzasadny i zmierzający do przedłużenia postępowania w sprawie, został oddalony.

Organ rentowy, w ślad za członkiem komisji lekarskich ZUS, nie wskazał, aby nie wskazał, aby stan zdrowia odwołującej się poprawił. Stąd jego zarzuty, a tym samym organu rentowego, trudno uznać za miarodajne. Jeżeli przecież stan zdrowia nie uległ poprawie, renta z tytułu niezdolności do pracy nadal przysługuje, tym bardziej, że – jak wyżej wskazano – w sprawie o świadczenia rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi koniecznych danych o stanie zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, a nie stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS.

Fakt, iż odwołujący się pracuje nie może stać na przeszkodzie przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, jeżeli spełnia się warunki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zresztą tak jak to wskazał organ rentowy odwołujący się ma stanowisko pracy dobrane do swoich możliwości zdrowotnych, stąd zapewne może unikać infekcji z racji przebywania wśród ludzi, co czyni właśnie narażenie go na infekcje uniemożliwiające pracę.

Mając więc powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał P. F. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.01.2018r. do dnia 30.11.2020r.

PW/mt